

הם פתוחות בין לתרמכים" בין להרא"ש ופרשה אחרונה היא ^(תק) סתומה * לרצת הרמב"ם :
לז. * בעור הפתחים צריך להיות * מעור בהמה תיה ועור ^(תק) * שהורים, 'אפלו מנבלה או טרפה

אבל פחות ממשע אותיות, נמצא הפרשה דרביצית סתומה להרמב"ם, ו'הרא"ש, להרמב"ם ספר זה מחזיק באפסע וגם להרא"ש אין כאן סתומה פיון שאין כאן במקום אחד חלק בשעור. ואם לאו דלא ירחיב בסוף פרשה שלישית כלל ובתחלת הפרשה דרביצית אין פחות ממכשור, ו'איט, דצל כל פנים בעיניו רוח בן פרשה לקלרשה בשעור תשע אותיות בן סתומה בין בסתומה, אלא דכאן אי אפשר לעשות במקום אחד דאז הרי פתוחה על פן חלקנו השעור לשני חלקים, עד כאן לשון ט"ו. וכן כתב הרמ"ע מפאנו סימן ט, ורע"ן בשיורי נקטת הגדולה בהגות בית יוסף סציו. כה ואין לעשות בשביל ספק שני וגרות תפלין, בית יוסף. וכתב הבית יוסף שגדול יותר פסל של התפלין במקדש שקיו גשויות לדעת הרא"ש, ו' ספר תורה שלקם עין הפרשיות לדעת הרמב"ם אם פן גשויות בתורה התפלין בראש סתם אדרי, עין מן אדריס. ואמרו אחכמה לדעת מה יעשה התפלין של רבנו אם בעצם אדריס.

דלא גבון לעשות בן דוד מודה קצת על פרשה שלאחרית שעתה פתחה, אבל
בדיעבד אפלו אם הניתן בה חלק כדי שלש פעמים אשר אפלו הכי לא תבטל
שם סתומה מפרשת וזהו אם שמע ביון שלא התחילה בראש שיעור, וכל
הדבר להרמב"ם דנקטינן בזה העקר להלכה דסתומה היא לא שמתחלת
באמצע שיעור, כן כתב בספר מורה מרדכי שאר אחרונים וכן מוכח בבית
סוף בשרה דעה סימן ערד כמה שכתב בשם הר"י אבן גרון שם, וכן בנאור
הגרא"א כאן. ודע, דכנה דאירגין השתא ששיר בסוף שמע כדי תשע אותיות,
דעת רב האחרונים וכמעט כלם [אפלו] אומם חתולים על השי"ו ויכיר להו ולא סתם
צורף] שאפלו אם לא הניתן דוח סתומה וזהו אם שמע כדי תשע אותיות אפלו
אין מקרי סתומה לדעת הרמב"ם: * לדעת הרמב"ם, עין במשנה בירורה
כמה שכתבנו בשם השי"ו וזה. והגר"ו כתב להתחלה לה למנע מלעשות כצאת
השי"ו, וכתב השעם דמהרהב פוסקים מוכח דלא סבירא להו כלל הסבא דצורף
נרואה לומר מכתבו שזין סתם לעשות סתם לדבר הכל, וגם מה שפירש בבית סוף סתומה
מזנה סימן רמח על מה דהרא"ש והטור שם, אבל אם כן היה רצח מהרא"ש וטור לשי"ו, וכל
כרח דנאמא מהאחרונים שסבירא להו סתא עצה לעשות מלפני הכלל, ואם כן אין כל
פתחה לה סתומה ופסולה, ומוכח לעשות כצאת הדבר ברוך שעתה עין כל
פנים כשר בדיעבד בנאור. וכן בספר מאמר מרדכי מפקפק בדיון של השי"ו
משעם דמסתפק שם אם מהני צורף. ומכל מקום בנאור אין למנע הנהגה כהשי"ו,
כי יש ראה לדיון מהרא"ש והטור כמו שכתב הגרא"א וכן הגאון רמ"ע מפאנו
כתב בן ראה כהדושי ר' עקיבא איזר שאר אחרונים, אם שכתבתם במשנה
בירורה. והנה כל זה שכתב בהחלון ערוך הו' לענין תפילין ודשי"ו, והלשון
תפילין של רבנו תם בענין פתוחות וסתומות, דלדידה פרשה וביעית ואל קדם
לפרשה שלישית, גם כן יתנהב באחד מאלו השלשה אפנים, והינו או ששעשה
כלן פתוחות וכמו שכתבנו במשנה בירורה שיער קטן קטא וכמו שזאנו ונדגין
במדינתנו לענין תפילין ודשי"ו ומכל שכתב בהג"ה, והנהב כהמחבר לעשה כך,
פרשת קדש וזהו כי בראש תפילין בראש שיעור, וסתום קדש לי במינים חלק
תשע אותיות, ובסוף וזהו כי בראש אין מצינים חלק, ואם מצינים הוא חלק
מתשע אותיות, ואחר כך מתחיל פרשת שמע בקצה חלקף דהוא בעמוד הרביעי,
דאם בענין כסדרן, ובשולחנה שמו מתחילה בראש שיעור ואחר כך חזרו לעמוד
שלישי לחתם פרשת וזהו אם שמע וכתב באמצע שיעור, לעלות, שפנית
לפניה לחתם תשע אותיות ובסופה מעיז חלק כדי תשע אותיות. כדי שפרשת
שמע שאחריה תהיה פתוחה על דיו זה, נמצא שפרשת קדש לי ופרשת וזה

בין תבה לתבה צריך להניח מלא אות קטנה, (ספ) ובדיעבד יש להקל כשנמצית רק כמלא תשע אותיות קטנות (דהניו ידיו) וכמשמעות השלחן ערוך כאן, וכתב הפרי מגדים דמשפצין הרוח של התשע אותיות כפי אותו הכתב, וכל השעור הזה הוא (ספ) בין לפתוחה או לסתומה: (מסד) סתומה לדעת הרמב"ם. ואף דלדעת הרא"ש היא פתוחה, מכל מקום אנו עושין כך כי אי אפשר לעשות בתפלין צרת סתומה שיצא ממנה אלבא דכלי עלמא, כי סתומה שאנו נוהגין לעשות כספר תורה דהניו שמיסים הפרשה שלפניה באמצע שיטה ובמסקין כדי תשע אותיות ואחר כך מחתיל הפרשה שאחריה גם כן באותה השיטה, והיא נקראת סתומה אלבא דכלי עלמא. דסתומה מלפניה ומלאחריה, ואי אפשר לעשותה פה בתפלין, דכל פרשה הוא בעמוד אחר, וכן אם ירצה להניח שיטה אחת חלק בתחלת פרשת והיה אם שמע ולהתחילה בראש שיטה שניה, זה גם כן איננה סתומה לכלי עלמא, דהיא רק להרא"ש ולא להרמב"ם, דלדידה היא פתוחה, וכיון שאי אפשר לעשותה סתומה לדברי הכל נהגו בהרמב"ם, לפי שכן עקר אף בספר תורה אם אי אפשר לעשות לדברי הכל כמו שכתב ביוכל דעה סימן ערה, ובספ"ז המציא עצה לעשותה סתומה שיצא אלבא דכלי עלמא, דהינו שבפרשה ראשונה לוינו יעשה הכל כמו שכתב בשלחן ערוך, רק שבפרשה שמע בסופה גי' רוח פחות מכדי תשע אותיות (ספ) קטנות, וכן גי' רוח פחות מתשע אותיות קטנות בתחלת פרשת והיה אם שמע, דעל ידי זה שאין לה תשע אותיות במקום אחד כי אם על ידי צורף היא נקראת סתומה לכלי עלמא, וכן כתב בתשובת הרמ"ע מפאנו ובבאור הגר"א, וכן משמע מפר' מגדים שגם הוא נהג לעשות כן. ודע, דבדיעבד אפלו ואם שיר רוח תשע אותיות גדולות מכל צד גם כן כשר, ולהרמב"ם היא סתומה ולהרא"ש היא פתוחה, וכתבנו לעיל בסעיף קטן קנח בשם האחרונים דהסכימו דהלכה כה"ש מבשריטת הנ"ל, ויש מהגדולים שנהגו לעשות כן לקחתה, ונקרא נקרא ופסטה ועין בספר בלאור הנהגה: **ל"ו (מסד) עוד הבתים.** והוא דין (ספ) עוד להתורף ויתעברא, בן: שמתברר ותפור הבתים: (מסד) **הטורים.** דכתבי למען תהיה תורת

שָׁמַע הָיָא סִתְמָהּ לְדַעַת הָרַמְבַּם. וְהִתְרַב שׁו"א אִם כֵּן הֵכִיל כְּנִל, וְכָן הִלְדִּיהָ
וְהָא אִם שָׁמַע יֵיחַד רַחַת מְכַד תַּשְׁעֵה אוֹתִיּוֹת קִטְנוֹת, שְׁעָל דִּי זֶה הִתְרַב
וְהָא כִּמָּה שֶׁכִּתְבֵּנוּ. וְהָא הָיִין עוֹר הַתְּתוּרָא וְכו'. עַל כֵּן הוֹפְרִים שְׁמִינִים בֵּין
רַח הָיָא כְּנִס, אַחֲרֵי שֶׁהוּא מַחְבֵּר לְחִבָּתוֹ צִדִּיק לְחִיטָה וְהָא מְעוֹר כְּשֶׁר כְּמוֹהוּ
וְהָא לִפִּי חֵם לִפִּי כֵּן דְּבִרְתָּהּ הָיִין מְגִידִים לְקוֹמָן מִשְׁעוֹר מִן דְּמָה וְהָיִין וְהָיִין רִמָּא
וְהָא מְדִבֵּק, וְאִם כֵּן לִכְלֹחֵהּ הֵכִיל נִפְיָא שֶׁכִּינְיָנוּ לֵאמֹר לִפִּי לְעוֹר הַתְּתוּרָא וְהוֹשְׁבֵנָהּ
וְכו': * מְעוֹר פִּתְחָהּ וְכו'. וְעֵין בְּדִרְכֵי מִשְׁעֵה שֶׁכִּתְבֵּה דָּאִין עוֹשִׂין מְעוֹר הֵדָּא
הַשֵּׁטֶם שְׁאִין כּוֹתִבִּין עַל עוֹר הֵדָּא מִפְּנֵי שְׁאִין הִזְהָמָה פּוֹסְקֵת בְּעִבְדָּהּ, מִשְׁמַע
כּוֹת מִתָּר עַל עוֹר שְׁאִינוּ מְעַבֵּד וְהָיָה מִתָּר אִפְּלוּ עַל עוֹר הֵדָּא, וְהָא לְחִיטָה:
וְהָא שְׁעוֹר שֶׁל הַחֲמִיר, דִּסְפָק בְּאִתְרֵיהּ הָיָא, וְאִפְּלוּ בְּרַעְיוֹתָא וְהָא לְחִיטָה,
עֵינֵן זֶה, עַל שֶׁשֶּׁם אִם מָה שֶׁכִּתְבֵּה שֶׁסָּב פִּתְרֵיהּ הָיָה בִּית שֶׁל דִּי שְׁעוֹר הָיָה לְחִיטָה

(קסג) אליה רבה והגר"א ופרי מגדים : (קסד) הגר"א וש"א : (קסה) פרי מגדים : 15 (קסו) מרדכי בהלכות קטנות הלכות תפלין :

לוח עמוד היומי: יום ב מז אב תשסב יום ג ב אב תשסז יום ד ז תמוז תשעב יום ה יר סיון תשעז יום ו יט אייר תשסב